

ſjellige andre Havne. Men man har ikke opſtillet Krav paa en ny Havn anlagt af Staten. I det Landvæſenſkommiſſions-Forlig, ſom jeg omtalte før, ſtaar, at hvis Forholdene maatte viſe, at det var umuligt for Aktieſelſkabet at holde 4 Fod daglig Bandede og ordentlige Beſeilingsforhold, ſaa ſkulde Aktieſelſkabet være forpligtet til at anlægge en ny Havn. Det, ſom Sogneraadet og jeg paa dets Vegne nærmest har tænkt paa, er, at Indenrigsminiſteriet i Kraft af den Kommunikationsinter-eſſe og Poſtinter-eſſe, ſom ligger i denne Sag, tog fat paa denne Sag og ſøgte, hvis Underſøg-eiſen maatte komme til det Reſultat, at de nuværende Beſeilings- og Havneforhold vare uheldbredelige, at tvinge Selſkabet til at anlægge en Havn. Man vilde være overordentlig tilfreds med, om Miniſteriet vilde optræde ſom Mægler i denne Sag, om end Sogneraadet har noget ſjergelige Erfaringer for Betydningen af den Rolle, ſom Miniſteriet hidtil har ſpillet i denne Sag ſom Mægler eller Agitator lige overfor Inter-eſſentſkabet. Inter-eſſentſkabet nemlig har hele Tiden ſaaet ſin Billie, og førſt efter extraordinary Truſel fra Sogneraadet er man ſtredet til Anlæget af denne aldeles umulige Fangedømming. Jeg ſkal ikke ved nogen Udtaleiſe foregribe, hvad den ærede Miniſter maa finde rigtig at gjøre i denne Sag, men jeg ſkal anmode ham — den nuværende Indenrigsminiſter har ikke før havt med denne Sag at gjøre — om, at han med mere Eſtertryk end ſin For-gjænger vil ſøge at bringe Noget ud af denne Sag ved Preſſion.

Svarmar: Ja, jeg vil ſige, at den ærede Ordſørers Udtaleiſer have ikke overraſket mig, endſkjøndt jeg tror, jeg havde Grund til at vente, at hans Udtaleiſer vilde have ſaldet noget anderledes. Jeg forſtaar ikke ganſke hans Uttring med Henſyn til, at hybe denne Strid. Det forekommer mig ikke at have noget med nærværende Sag at gjøre. Jeg har kun gjort mig til Talsmand for et Onſke, ſom jeg endnu finder berettiget fra vedkommende Beboeres Side. Det ærede Medlem var enig med den ærede Miniſter deri, at diſſe Egne ere ſærdeles heldigt ſtillede. De have ikke blot en Statsbane i Nærheden, men ogſaa en Stump Privatbane; men Ulykken er, at hvad vi ville ſende med Banen, kan vi ikke faae med. Det kan ikke nytte, at vi have Baner omkring os, naar vi ikke kunne faae det med, vi vilde ſende med Banen; det nytter jo ikke noget, at vi have en Bane, naar vi ikke kunne faae Varerne med, naar den Omſtændighed, at

der ikke er noget Sideſpor, er til Hinder derfor. Naar den ærede Ordſører ſagde, at der er ſket mange Fremſkridt paa det Omraade, ſaa er det ganſke viſt, der er ſket en hel Del, og der er ogſaa gjort det lige overfor den ærede Ordſører, at den Station ſom ligger ham nærmest, og ſom ogſaa er Holdeplads, er bleven ſaa heldigt ſtillet, at den ikke blot har faaet Sideſpor, men ogſaa Skifteſpor (Ordſøreren: Det er ogſaa den ſtorſte Holdeplads). Jeg vil dog ſige, at Antallet af de afgaaende og ankommende Reiiſende er ſtorre ved Haſſelager end ved Tvingſtrup (Afbryd-eiſe af Ordſøreren). Ja, ſtorre Indtægt, da de ved Tvingſtrup ogſaa kunne faae Gods med, men det kan man ikke ved Haſſelager, vi kunne kun dømme efter, hvor mange Reiiſende, der komme med Banen til og fra Haſſelager, og det Antal er ſtorre ved Haſſelager end ved Tvingſtrup. Godt det maa vi ſelvfølgelig lade ude af Betragtning, da vi ere forhindrede i at faae vore Varer ſendte med Toget. Saa omtalte den ærede Ordſører ligesom den ærede Miniſter Stigningsforholdene ved Haſſelager Station. Begge vare enige om, at det gif ſtærkt nedad fra Haſſelager til Aarhus. Det er ganſke viſt, men Banen gaar førſt et jævnt Stykke Wei, før den kommer til Haſſelager, og det Samme gjælder ogſaa paa den anden Side, man kjøres førſt et langt Stykke op, men det er ikke det, der er Spørgſmaal om. Naar imidlertid alle Tog kunne holde ved Haſſelager, anſer jeg det heller ikke for umuligt, at der ſkulde kunne lægges et Sideſpor der. Naar den ærede Miniſter betvivlede, at det vilde kunde betale ſig, ſaa har jeg en anden Mening, jeg mener at det vil komme til at betale ſig. Det forekommer mig at der er offret ſaa Meget paa Statsbanerne, ſom ikke kan ſiges at betale ſig, og jeg mener, at et ſaadant Foretagende betaler ſig, naar man kan ſige, at det er til Fordel for den omkringboende Befolkning. I ſaa Henſeende forekommer der mig alſaa ikke at være Noget i Wei, men efter de Udtaleiſer, der kom fra den ærede Ordſører, og da jeg veed, at dette Thing pleier at være et loyalt Thing, ſom altid følger ſine Udvalg, hvor Udvalgene ſaa end føre dem hen, kan jeg ſelvfølgelig ikke have noget Haab om, at vi to ene Forſlagsſtillere ſkulle kunne faae Thinget med os mod Udvalget, ſom har ſaa ſtort Magt. Jeg ſkal derfor tage vort Væbdringsforſlag tilbage, og jeg gjør det i det Haab at Sagen dermed ikke er død, men at den høitærede Indenrigsminiſter vil lade den underſøge paany. Jeg har enkelte Saglyndige, at holde mig til, og jeg tror, at en ſjornet Underſøg-eiſe vil viſe, at det ikke er